

АНА ХУАНГ

Торочна
ЛЮБОВ

Превод от английски език
Галя Евтимова

У
ЕГМОНТ



Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Twisted Love*
Copyright © 2021. TWISTED LOVE by Ana Huang
All rights reserved

Превод Галя Евтимова
© Егмонт България, 2022
Редактор Надя Калъчева
Коректор Милена Александрова
Дизайн на корицата Мира Минкова
Прегпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022
Тираж 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2833-7

*На моята майка, която през годините
ме е подкрепяла и окуражавала.*

*Мамо, ако четеш това, веднага затвори книгата.
Някои от сцените тук ще те бележат до живот.*

ЕЙВА



ИМА И ПО-ЛОШИ НЕЩА ОТ ТОВА ДА СИ НАСРЕД
НИЩОТО ПО ВРЕМЕ НА буря.

Като например да те гони бясна мечка, решена да те прати директно в следващия век. Или пък да си завързан за стол в тъмно мазе и да те карат насила да слушаш „Барби гърл“ на „Аква“ отново и отново, докато накрая не ти се прииска по-скоро да си изгризеш ръката, отколкото още един път да чуеш едноименната фраза от песента.

Но само защото нещата можеше да са много по-лоши, не означаваше, че и сега не бяха зле.

Престани, мисли позитивно.

– Ще дойде кола за вас... *всеки момент* – погледнах към телефона и прехапах нервно устни, когато приложението ме увери, че „търси кола“, както правеше вече от половин час.

Обикновено подобна ситуация не би ме притеснила, все пак поне телефонът ми работеше и спирката имаше покрив, който горе-долу ме предпазваше от пороя. Но прощалното парти на Джош започваше след час, а аз тепърва трябваше да взема от пекарната тортата, с която да го изненадам, пък и скоро щеше да се стъмни. Можеше и да предпочитам да виждам чашата наполовина пълна, но не съм глупачка. Никой –

още по-малко колежанка без каквито и да било бойни умения – не би искал да се озове сам наред нищото по тъмно.

Трябваше да отида на курса по самоотбрана с Джулс, когато ми предложи.

Набързо обмислих ограничените си възможности. Автобусът, който минава през това място, не пътуваше през почивните дни и повечето ми приятели нямаха коли. Бриджет имаше превоз, но беше до седем на някакво събитие в посолството. Приложението ми за споделено пътуване не работеше и нито една кола не бе минала, откакто започна да вали. Не че бих се качила на стоп – гледала съм филми на ужасите, затова – не, благодаря.

Имах само един вариант – вариант, до който *наистина* не исках да опирам, но когато ножът вече е опрял до кокала, не може да имаш претенции.

Потърсих номера в телефона си, казах кратка молитва и натиснах зелената слушалка.

Първи свободен сигнал. Втори. Трети.

Хайде де, вдигни. Или недей. Не бях сигурна кое щеше да е по-лошо – да ме убият или да трябва да се разправам с брат ми. Разбира се, винаги имаше възможност и въпросният ми брат сам да ме убие, затова че съм попаднала в такава ситуация, но това щяхме да го обсъдим по-късно.

– Какво има?

Сбърчих нос на поздрава му.

– Привет и на теб, любими братко. Защо си мислиш, че има нещо?

Джош изпръхтя на думите ми.

– *Ти* ми звънна. Никога не звъниш, освен ако не си в беда.

Вярно е. Предпочитахме да си пишем, пък и живеехме врата до врата – което не беше моя идея, така че рядко се налагаше и да си пишем.

– Не бих казала, че съм в *беда* – заувъртах. – По-скоро... съм в безизходица. Нямам наблизко градски транспорт и не мога да си намеря кола за споделено пътуване.

– Боже, Ейва. Къде си?

Обясних му.

– Какво, по дяволите, правиш там? Това е на един час път от кампуса!

– Не драматизирай. Правих годежна фотосесия и всъщност е на половин час път с кола. Четирийсет и пет минути, ако има задръстване. – Тътенът на гръмотевица разтърси клоните на дървото до мен. Сепнах се и се свих още по-навътре под навеса на спирката, което изобщо не ми помогна. Дъждът се изливаше под наклон, тежките капки така се стрелкаха, че сякаш пробождаха кожата ми.

Чу се шумолене, последвано от слабия стон на Джош.

Застинах, убедена, че ми се е причуло, но не. Още един стон.

Очите ми се разшириха от ужас.

– В момента секс ли правиш? – изкрещях в шепот, макар че наоколо нямаше никой.

Сандвичът, който бях изяла преди сесията, заплашваше да се върне. Няма нищо, повтарям – нищо по-гнусно от това да разговаряш с роднина, докато той се сношава. Дори само при мисълта ми се повдигаше.

– Технически не – отвърна невъзмутимо.

Думата *технически* внесе достатъчно яснота.

Не беше нужно да си гений, за да разшифроваш лаконичния му отговор. Може и да не се съвкупляваше, но правеше *нещо* и определено не исках да разбирам какво точно беше то.

– Джош Чен.

– Хей, ти ми се обади – явно беше прикрил телефона с ръка, защото думите му бяха приглушени. Чу се мек, женски смях, последван от пискане, прииска ми се да си измия с белина ушите, очите, *мозъка*. – Един приятел взе колата, за да купи още лед – продължи, този път с ясен глас. Прати ми локацията ти и си дръж телефона наблизо. В теб ли е лютивият спрей, който ти подарих за рождения ти ден миналата година?

– Да. Много ти благодаря. – Исках нова чанта за фотоапа-

рата, но вместо нея Джош ми бе купил пакет осем лютивии спрея. Досега не бях използвала нито един от тях, което означаваше, че всичките осем флакона – освен онзи в чантата ми – си стояха непокътнати в дъното на гардероба.

Брат ми изобщо не долови сарказма. За студент по медицина, който има само шестици, можеше да е много несхватлив.

– Пак заповядай. Не мърдай оттам, скоро ще дойде. По-късно ще говорим за пълната липса на чувство за самосъхранение у теб.

– Много съм си самосъхранена – възразих. *Това правилната дума ли беше?* – Не съм виновна, че няма – чакай малко, как така *той*? Джош!

Твърде късно. Вече беше затворил.

Един път да поискам да ми обясни нещо и ще ме зареже за една от креватните си дружки. Изненадах се, че не откачи, макар че сигурно заради него е създадена фразата *твърде загрижен*. Откакто стана *Инцидентът*, се бе заел да се грижи за мен, сякаш ролите на брат и бодигард се бяха слели. Не го винях – детството ни бе сто нюанса прецакано или поне така ми бяха казвали, обичах го безкрайно заради това детство, но понякога постоянната му загриженост и тревога ми идваха в повече.

Седнах в края на пейката и придърпах чантата близо до себе си с надеждата да се постопля, докато чакам мистериозният *той* да се появи. Можеше да е всеки. Джош не страдаше от липса на приятели. Винаги е бил господин Известен – баскетболист, президент на студентския съвет и крал на бала в гимназията, а и е член на братство „Сигма“ и любимец на всички в университета.

Аз бях точно обратното. Не бях съвсем *безизвестна*, но странях от светлините на прожекторите и предпочитах да имам край себе си малка групичка от близки приятели, а не голяма тълпа от дружелюбни познати. Докато Джош беше душата на купона, аз седях в ъгъла и си мечтаех за всички онези места, които исках да посетя, но едва ли някога щях да имам

възможност да го направя. Не и ако зависеше от фобията ми.

Тъпната фобия. Знаех, че всичко е в ума ми, но го *усеещах* физически. Гаденето, сърцебиенето, парализиращият страх, сковаващ крайниците ми до замръзване...

Откъм ведрата страна на нещата, поне не ме беше страх от дъжда. Все пак можех да избягвам океаните, езерата и басейните, но дъжда... да, това би било ужасно.

Не знаех колко време беше минало, откакто се бях сгушила в малката спирка и проклинах непредвидливостта си, понеже бях отказала предложението на семейство Грейсън да ме закарат обратно в града след фотосесията. Не исках да ги притеснявам, мислех, че ще си повикам кола и след половин час ще бъда в кампуса на „Тейър“, но дъждът се изсипа като из ведро точно след като двойката си тръгна и ето къде останах.

Започваше да се стъмнява. Приглушеното сиво се смеси със студеното синьо на здрача и започнах да се притеснявам, че мистериозният *той* няма да се появи, макар че Джош досега не ме бе разочаровал. Ако някой от приятелите му не ме вземеше, след като е бил помолен, на следващия ден нямаше да има крака. Джош бе студент по медицина, но без никакво угризение си служеше с насилие, стига ситуацията да го изисква, особено ако се отнасяше до мен.

Ярък лъч на фарове проряза дъжда. Присвих очи с препускащо от вълнение и притеснение сърце, докато преценявах шансовете колата да е за мен или да е на някой психопат. Тази част от Мериленд бе доста безопасна, но знае ли се?

Когато очите ми привикнаха със светлината, се отпуснах, само за да се скова миг по-късно.

Добрата новина? Разпознах лъскавия черен астън мартин, който се приближаваше към мен. Беше на един от приятелите на Джош, което означаваше, че няма да съм сензационна новините тази вечер.

Лошата новина? Човекът, който караше въпросния астън мартин, бе *последният*, който бих искала – или очаквала – да ме вземе. Не беше от типа хора, които биха направили услуга

на приятеля си и биха спасили загазилата му малка сестра. Беше от хората, които, само ако погледнеш накриво, биха съсипали теб и всичко, на което държиш, и то хладнокръвно и красиво, без дори да забележиш, че светът около теб е в пламъци, докато ставаш шепа пепел пред обувките му „Том Форд“.

Прокарах върха на езика си по пресъхналите си устни, когато колата спря пред мен и стъклото на прозореца се смъкна.

– Влизай.

Не повиши тон – той никога не повишаваше тон – и все пак го чух ясно и отчетливо въпреки дъжда.

Самият Алекс Волков беше природна стихия и не бих се учудила, ако дори бурите му се покланяха.

– Дано не чакаш да ти отворя вратата – добави, когато не помръднах. Звучеше доволен от ситуацията.

Какъв джентълмен.

Стиснах устни, преглътнах саркастичния си коментар, вдигнах се от пейката и се качих в колата. Миришеше на нещо ледено и скъпо, може би одеколон с пиперливи нотки, луксозна италианска кожа. Нямах кърпа или нещо, което да сложа на седалката под себе си, затова ми оставаше само да се моля да не повреди скъпия интериор.

– Благодаря, че ме взе. Оценявам го – казах в опит да наруша смразяващото мълчание.

Провалих се. Мащабно.

Алекс нито отговори, нито дори ме погледна, докато маневрираше през чупките и завоите на хлъзгавите пътища, водещи към кампуса. Шофираше по същия начин, по който ходеше, говореше и дишаше – уравновесено и контролирано, с подчертана заплаха, предупреждаваща онези, достатъчно глупавите, да не дръзнат да помислят да го ядосат, защото така подписваха смъртната си присъда.

Той беше точна противоположност на Джош, не спираше да ме удивлява фактът, че бяха най-добри приятели. Според мен Алекс беше негодник. Вероятно си имаше своите причини за това, като някоя психологическа травма, превърнала го

в безчувствения робот, какъвто беше сега. От малкото, което бях успяла да изкопча от Джош, бях разбрала, че детството на Алекс е било дори по-лошо и от нашето, но никога не съм си и помисляла да питам брат ми за подробности. Знаех само, че родителите му са починали, когато е бил малък, оставили са му куп пари, които той учетворил, след като на осемнайсет получил наследството си. Не че са му трябвали, защото в гимназията измислил нов софтуер за финансово моделиране, което го направило мултимилionер още преди да има право да гласува.

Алекс Волков имаше коефициент на интелигентност 160 и беше гений или много близо до гениите. В историята на „Тейър“ той беше единственият, завършил петгодишната съвместна бакалавърска и магистърска програма по бизнес администрация за три години. На двайсет и шест годишна възраст той вече беше главен оперативен директор на една от най-успешните компании за развитие на недвижими имоти в страната. Беше легенда и го знаеше.

През това време аз си мислех, че се справям добре, ако се сетя да ям, докато балансирам между уроци, извънкласни дейности и две работи – рецепционист в галерия „Маккан“ и страничната ми работа като фотограф за всеки, който би ме наел. Балове, годежи, рождени дни на кучета, заснемала съм какво ли не.

– Ще ходиш ли на партито на Джош? – направих нов опит за разговор. Мълчанието ме убиваше.

Алекс и Джош бяха най-добри приятели, откакто преди осем години станаха съквартиранти в „Тейър“, оттогава Алекс винаги празнуваше с нашето семейство Деня на благодарността и някои други празници, но все пак не го познавах. С Алекс не разговаряхме, освен ако не беше нещо свързано с Джош или за да го помоля да подаде картофите или друго, когато бяхме на масата.

– Да.

Добре тогава. Явно разговорът приключи.

Замислих се за хилядите неща, които трябваше да свърша този уикенд. Да обработя снимките от фотосесията на Грейсън, да поработя върху кандидатурата си за сдружение „Световна младежка фотография“, да помогна на Джош с багажа след...

Мамка му! Забравих за тортата на Джош.

Бях я поръчала преди две седмици, защото това беше възможно най-ранният срок за поръчка в „Кръмбъл и Бейк“. Тя беше любимият десерт на Джош – три слоя черен шоколад, глазура от фъдж и пълнеж от шоколадов пудинг. Ядеше я само на рождения си ден, но тъй като заминаваше извън страната за година, реших, че вероятно би нарушил правилото си за „веднъж годишно“.

– И така... – залепих най-широката си и ослепителна усмивка на лицето си. – Не ме убивай, но се налага за малко да се отбием до „Кръмбъл и Бейк“.

– Не. Вече закъсняваме – спря на червен светофар. Бяхме се завърнали в цивилизацията и можех да разпознавя размазаните очертания на „Старбъкс“ и „Панера бред“ през пръснатите по стъклото дъждовни капки.

Усмивката ми не потрепна.

– Само за малко. Ще отнеме най-много петнайсет минути. Само трябва да изтичам и да взема тортата за Джош. Нали знаеш онази „Шоколад до смърт“, която много харесва? Ще бъде цяла година в Централна Америка, там нямат „Кръмбъл и Бейк“, а той заминава след два дни и...

– Престани – пръстите му се увиха около волана, при което моят сбъркан, заради бушувашите в мен хормони, ум веднага се хвана за това, колко красиви бяха. Може би си бе налудничаво, защото кой би си мислил за нечии красиви *пръсти*? Но беше така. Физически *всичко* в него беше красиво. Нефритенозелените очи изпод черните вежди приличаха на късове, изсечени от ледник, острата му челюст и елегантно издяланите скули, стройната му фигура и гъстата светлокестенява коса, изглеждаща същевременно и разрошена, и перфект-

но оформена. Приличаше на оживяла статуя от италиански музей.

Обзе ме натрапчиво желание да разроша косата му като на малко дете, за да не изглежда толкова перфектно – което си беше доста изнервящо за останалите от нас, простосмъртните – но не бе предсмъртно желание, затова дланите ми си останаха плътно в скута.

– Ако те закарам до „Кръмбъл и Бейк“, ще спреш ли да говориш?

Без съмнение, съжаляваше, че ме е взел.

– Ако това искаш – усмивката ми ставаше все по-широка.

– Добре – устните му станаха тънка линия.

Да!

Ейва Чен: едно.

Алекс Волков: нула.

Когато пристигнахме в пекарната, разкопчах колана и по-нечих да изляза от колата, но Алекс ме сграбчи за ръката и ме издърпа обратно на седалката. Противно на очакванията, допирът му не беше студен, а изпепеляващ, прогаряше кожата ми и усещах топлината дълбоко в стомаха си.

Преглътнах тежко. *Тъпи хормони.*

– Какво? Вече закъсняваме и скоро ще затворят.

– Не можеш да излезеш така – тъглчетата на устните му изписваха намек за неодобрение.

– Как *така*? – попитах недоумяваща. Бях с дънки и тениска, нищо скандално.

Алекс наведе поглед към гърдите ми. Погледнах надолу и ахнах потресена. Какъв беше проблемът ли? Тениската ми беше бяла. И мокра. Тоест сега беше *прозрачна*. Не леко прозрачна, колкото да кажеш, че се вижда очертанието на сутиена ми, ако много се загледаш. Беше напълно прозрачна. Червеният дантелен сутиен, настръхналите зърна – специални благодарности за пуснатия климатик – изобщо всичко се виждаше идеално.

Кръстосах ръце пред гърдите си, лицето ми пламтеше в

цвета на сутиена ми.

- През цялото време ли бях така?
- Да.
- Можеше да ми кажеш.
- Направих го. Току-що.

Понякога ми идваше да го удуша. Наистина. А аз не съм човек на насилието. Аз съм същото онова момиче, което години наред не ядеше джинджифилови човечета, след като беше гледало „Шрек“, понеже се чувстваше сякаш яде семейството на Джинджи или дори по-лошо – самия него, но нещо в Алекс провокираше тъмната ми страна.

Издишах рязко и инстинктивно отпуснах ръце, забравила, че през тениската ми се виждаше всичко, докато погледът на Алекс не плъзна обратно към гърдите ми.

Руменината се завърна по бузите ми, но ми писна да седя тук и да се карам с него. „Кръмбъл и Бейк“ затваряха след десет минути и часовникът тиктакаше.

Не знам дали беше заради мъжа, заради времето или заради прекарания на спирката час и половина, но насъбралото се раздражение се изля, преди да успее да го спра.

– Не може ли вместо да се държиш като задник и да ми зяпаш циците, да ми послужиш с якето си? Наистина искам да взема тази торта и да изпратя брат ми, твоя най-добър приятел, подобаващо, преди да е напуснал страната.

Думите ми увиснаха във въздуха, преди ужасена да залепя ръка върху устните си. Да не изтърсих току-що думата *цици* пред Алекс Волков и да не го обвиних, че ме зяпа? И не го ли нарекох *задник*?

Мили боже, ако сега ме поразии с гръм, няма да се сърдя. Обещавам.

Алекс присви очи. Това се класира в топ 5 най-емоционални прояви, които съм видяла от него за осем години, което пак си е нещо.

– Повярвай ми, не гледах гърдите ти – отвърна с достатъчно студен тон, за да превърне останалите капки вода по кожа-

та ми в ледени висулки. – Дори и да не беше сестра на Джош, не си мой тип.

Ау. И аз не проявявах интерес към Алекс, но на никое момиче не би му било приятно да бъде отрязано с лека ръка от противоположния пол.

– Както и да е. Няма нужда да се държиш гадно – изгърморих. – Виж, „Кръмбъл и Бейк“ затварят след две минути. Просто ми услужи с якето си и да се махаме отук.

Вече бях платила онлайн, така че трябваше само да взема тортата.

Мускулът на челюстта му потрепна.

– Аз ще я взема. Няма да излезеш от колата облечена така дори и с якето ми.

Извади ловко чадър изпод седалката си и излезе от колата с плавно движение. Движеше се с хищническата грация на пантера и точността на лазер. Би направил цяло състояние като модел, ако пожелаеше, но се съмнявам, че би се заел с нещо толкова *нецивилизовано*.

Върна се след по-малко от пет минути с кутия за торта под ръка в розово и ментово зелено – запазена марка на „Кръмбъл и Бейк“. Остави я в скута ми, затвори чадъра и потеглихме от паркинга, а той дори не мигна.

– Някога изобщо усмихваш ли се? – попитах, надничайки в кутията, за да се уверя, че не са объркали поръчката. Не бяха. – Може да помогне при твоя проблем.

– Какъв проблем? – отвърна, като че ли отегчен.

– Глътналбастун – вече го бях нарекла *задник*, какво беше още една обида?

Може и да си бях въобразила, но ми се стори, че устните му помръднаха, преди сухо да отговори.

– Не. Хронично е.

Ръцете ми замръзнаха и ченето ми едва не увисна.

– Да не би току-що да се пошегува?

– Първо ми обясни защо изобщо беше там. – толкова бързо избегна въпроса ми и смени темата, че ми се зави свят.

Пошегува се. Нямах да повярвам, ако не го бях чула с ушите си.

– Имах фотосесия с клиенти. Там има хубаво езеро...

– Не навлизай в подробности. Не ме интересуват.

Тихо ръмжене се откъсна от гърлото ми.

– *Ти* защо си тук? Не изглеждаш на човек, предлагащ шофьорските си услуги.

– Бях в района, а ти си малката сестра на Джош. Ако беше умряла, компанията му щеше да е голяма скука – паркира пред къщата ми. Зад съседната врата, ТООЕСТ от къщата на Джош, струеше светлина, а през прозорците се виждаха хора – танцуваха и се смееха.

– Джош има ужасен вкус за приятели – сопнах се. – Не знам какво вижда в теб. Дано бастунът, който си глътнал, ти пробие някой важен орган. – А след това, тъй като бях добре възпитана, се наложи да добавя: – Благодаря за превоза.

Слязох с пуфтене от колата. Дъждът бе стихнал до ръмеж, усещах мирис на мокра пръст и хортензии, скупчени в саксията до входната врата. Трябваше да си взема душ, да се преоблека и след това да се появя за втората половина от партито на Джош. Дано не ми мърмореше само, че се бях озовала наред нищото или за закъснението.

Обикновено не оставах ядосана за дълго, но точно в този момент кръвта ми кипеше и исках да фрасна Алекс Волков в лицето.

Беше толкова студен и арогантен и... и... *себе си*. Беше вбесяващо.

Поне не се налагаше често да се занимавам с него. Повечето пъти Джош се виждаше с него в града и Алекс не идваше в „Тейър“, макар че беше негов бивш възпитаник.

Кое то бе страхотно. Ако трябваше да виждам Алекс повече от няколко пъти в годината, щях да се побъркам.

ЗА АВТОРА

Ана Хуанг е автор предимно на страстни ню адълт и съвременни любовни романи. Книгите ѝ съдържат разнообразни герои и емоционални, понякога лъкатушещи пътища (поръсени с много закачки и интриги), водещи до щастлив край. Освен да чете и да пише, Ана обича да пътува и е вманиачена по горещия шоколад и многобройните си връзки с измислени гаджета.